

Літературно-мистецька сторінка

ІЗ ПОЕТИЧНОГО

Роман ДУБРОВСЬКИЙ

...ПАЦИФІСТСЬКО-КОМБАТНЕ

Коли нападаєш, не маючи честі,
Чекай, що загинеш ти сам від меча.
Ще вчора сіяч, а сьогодні вже месник,
Народ боротьбу з окупантом почав.
Атлант розправляє натомлені плечі
І ними закляє жінок та дітей.
А вас, ворогів, не врятує і втеча
Від гніву огненного мирних людей.
Ми будемо битися, доки є сили,
Ми будемо битися, доки живі.
Ми вас, окупанти, сюди не просили.
Умрете на нашій священній землі.
Зійшлися у герці святе і нечисте.
Господь, безперечно, укаже нам шлях.
Тікайте, допоки є змога, рашисти,
Бо станете добримом в нас на полях!

#АНТЕЇЗМ

Броньована техніка в хлопців на Сході,
Але ж матері без броньованих душ...
Буває, у шанцях холодні й голодні.
А мати запитує в Бога: «Чому ж?
Чому ж не вберіг і для чого дозволив
Вселенському злу панувати на землі?»
Тіла не броньовані в хлопців на Сході,
Не всі повернуться додому живі.
У долі держави червоне і чорне
Сплелись воедино, мов кров і земля,
Бо кров патріотів цю землю боронить,
Де потім родитиме колос зерня.
Не маємо права втоптати в калюжу
Все те, що так довго в душі берегли.
Тож кулестійка і броньована мужність
Дозволить нам далі іти до мети.
У когось сорочка гаптована золотом.
В моїй вишиванці – лиш кров і сльоза.
Стоять наші хлопці-антеї в окопах
З броньованим серцем, бо кожен – козак.

І хай навіть буду я тричі убитим
І прах мій розвіяний сотню разів,
Моя Україна залишиться жити –
Все те, чим найбільше завжди дорожив.

І хай навіть куля пройде через серце,
Впаду я на землю сиру горілиць,
Цю землю святу не топтатимуть берці
Московського іга, бездумних п'яниць.

Живемо у час боротьби за свободу,
Де світло зійшлося з п'яною в бою.
Та ми, українці, козацького роду,
Ми гідно боронимо землю свою.

І хай навіть смерть замахнеться косяком,
Затупить її, бо ми всі як один.
Якщо й помирати, то тільки героєм,
А жити в державі – то тільки як син.

Ліна ВЕРЕСЕНЬ

ДЕНЬ ПЕРШИЙ, ЧОРНИЙ

Ти виповзла з закланного Сибіру,
«Страна господ, страна рабов»,
І мирну ніч розбила не для миру,
А «братську» демонструючи любов.
Твій вождь, «благословенний» сатаною,
На землю нашу рушив із війною,
Забувши зовсім правило старе
«Хто із мечем прийде, від нього ж і помре!».
І все валиш, приречена Росіє,
Руїни, сльози, смерть, біду несеш
В оселю споконвічних гречкосіїв,
На ту, кого сестрою підло звеш.
Та за криваві у пожежах ночі,
За материнські виплакані очі,
За тих сиріт, що тата не побачать,
Це світ тобі ніколи не пробачить.
Будь проклята повик, «тюрма народів»,
Країна тьми, брехні та зубожіння!
Із нами Бог – і нас зламати годі:
Не по зубах тобі моя Україна!
Бо недарма невинна кров пролилась
І несли ангели дітей на крилах:
Небесна Сотня точить гостру зброю –
І буде, враже, бій страшний з тобою!

Що у мене на думці?
А те, що й у всіх людей:
Дякую щиро Богові
За новий початий день.
Що хтось (хай навіть поки ще)
Проти нас не підтримав війну.
За те, що душі попелище
Так вірить у мир і весну...

Що, Боженку наш, чаша гніву Твогого
Іще не наповнилась, ще не до краю?
Ступаєм з Тобою на Хресну Дорогу.
З Тобою вмираючи, ми воскресаєм.

...І повстала у герці кривавім любов
проти вражої злоби і люті:
що, мій враже, хотів і шукав, те знайшов
в негостинній землі на розпутті.
Ну а з нами в смертельнім двобої весна,
нам пророчить уже ПЕРЕМОГУ!
Це ж бо й молитвами щодночі-щодня
українки встеляють дорогу.

День розвидняє початок Великого посту...
Палаюче небо... Запалені очі від болю...
І тільки Молитва, як незнищений
до Господа мостик,
Усе ще тримає Священний Покров над
тобою.

Йдемо Твоїм тернистим шляхом, Боже.
Вогонь і кров. Уже немає страху.
З Тобою ворог нас не перемає:
Він голову свою поклав на плаху!

Лютує кат в агоністичнім танку
Під металевий смертоносний рок.
А ми сьогодні знов діждалися світланку...
Йдемо до перемоги! З нами Бог!

Коли питають: «Чом не спиш?»,
Я кажу, що не можу спати.
Молюсь за всіх. Нема чужих.
І в мене син... Я також мати...

І байрактари, й слова гострий ніж,
І вражий танк, що раптом вперся в груди!
Не вірить світ... А ти усе стоїш!
Тебе тримають воїни-надлюди.
Моя Вітчизно, зірко осяйна!
Україно наша, буде перемога!
Прийде на землю і в серця весна –
І ти розквітнеш на руках у Бога!

«БРАТНЯ» БОЙНЯ

Бандити-блазні,
Бойовики-бомжі,
«Брати» бездушні,
Брехуни-блюзніри
Бомблять бійців
Благенькі бліндажі,
Благословляють
БУКИ, БТР-и.
Бої. Бабахання.
Біноклі. Блокпости.

Бзичання. Біль.
Бинти, бронжилети.
Баклаги, берці
Будуть берегти
Борців безстрашних
Бойові бекети.
Бентежить боєм
Березня блакить,
Будинок батьківський,
Брунькуюча билина...
Благаю, Боже,
Благодать благовісти
Бійцям благословенним
Батьківщини!

Там, де межа давно втрачена,
гальма людського відпущено,
світ віри не йме побаченому,
висловлюючи припущення,
що той люцифер у бункері
втривав зв'язок із теперішністю
і лізе страшним карбункулом
з тіла тричі гнилої імперії.
Все, що славлене, вже ославлене,
П'яне, дике і... «победимое»,
з ярликом «200-й» відправлене
до своєї землі «родімій».
Ну а тих, що стали «на півпуті»,
кров'ю нашою не замараних,
наші хлопці напівсвяті
не карають своєю карою:
лише зло вони на землю втоптують
Байрактарами, БТР-ами.
... Ну а ми... посадили картопельку,
Ту надранню, що зветься Рів'єрою.

Ще світ додивився
свій сон світанковий
УЧОРА,
Та з жаху спинився
небесний годинник
СЬОГОДНІ
Летіли на землю
вогненні потвори із мором --
і ЗАВТРА топилося в крові
та гніві Господнім...
І крики дитячі
вкривались уламками неба,
й навіки змовкали молитви
в ідкій круговерті,
і кожен про Бога згадав
як найвищу потребу
між сонцем, димами, вогнями,
життями і смертю...
МИНУЛЕ фантомом болючим
тримає: «Татусю...»

Та НИНІШНЄ, з болю
заціпивши зуби, не плаче.
МАЙБУТНЄ -- аж глохнуть світи! --
Обіцяє: «Помщуся...»,
А Бог йому вірить і... стогне:
«Проститься... Я бачу...».

Зродились ви із заздрості й злоби.
І «послушаніє» -- єдине ваше право
В імперії, де господа й раби,

лжевлда, лженарод і лжедержавна.
Живете, «як царь-батюшка веліт»,
Без нього -- ані думки, ані кроку!
Із вас ліпили зомбі сотні літ,
Сказати треба: вийшло так нівроку!
Маленькі пішаки в чужих руках,
Великих бід бездумні виконавці!
Та будете ви прокляті в віках,
Як і смертельних справ «роботодавці».
...Омиють болі води Вічної ріки,
Земля воскресне вкотре від руїни.
З твоєї, враже, клятої руки
Пізнає світ всю велич України!

А знаєш, нещасний мій враже,
що між тобою і мною різниця
не тільки у тім, що не скажеш
(бо не здатний сказати!) «паляниця»: ти бачиш, і чуєш, і знаєш
не те, що хочеш, а що каже цар,
ідеш, як сліпець, і вбиваєш
все живе з води, землі та з-під хмар
світ людей із землею рівняєш,
бо не маєш в серці місця для Бога,
а потім сам ганебно вмираєш,
так і не зрозумівши, заради чого.
Як і не збагнути цареві твоему,
чому це логіці його наперекір
ми ваше кодло тисячами б'ємо
і всупереч ідеї про «руській мір»
будемо ЗЕМЛЮ від вас захищати,
ЗА НЕЇ готові життя віддати.
Ми в цьому ЄДИНІ і завжди з БОГОМ,
Тому попереду в нас - лише ПЕРЕМОГА!

Земле моя кохана,
рідна моя, стражденна,
Знову надходить ранок.
Іде й перемоги день.
Ти залікуєш рани,
Вквітнеш, благоловенна,
Тільки тримайся зараз,
віри не втрач лишень.
Буде із катом в тебе
Лише переможна битва:
Ангелів сонм у небі
З'єднались в потужний стрій.
Вас береже й захищає
Всіх матерів молитва.
Смерть і ганьба покоре
Останній для ворога бій!